

Het schoolvoetbalelftal is opnieuw heel succesvol. Regionale persberichten:

Sint Joannesschool uit 1956 Duivendrecht kampioen

DUIVENDRECHT, 18 juni — Het voetbalelftal van de Sint Joannesschool uit Duivendrecht heeft zich zaterdag voor de vijfde maal in negen jaar sterker getoond dan de overige scholen uit de kring Ouder-Amstel. Hun trainer en coach, de heer Meulenbelt, die de school zes maal in successie in de finale wist te brengen deelde vanmiddag in de hulde, die inwoners van Duivendrecht het „wonderelftal” bereidde. Dank zij enige winkeliers uit Duivendrecht, die zich niet karig hadden getoond, hebben de elf van de Sint Joannesschool praktisch geen tijd gehad de veroverde schoolvoetbalbeker te bewonderen. Dat het werk van de heer Meulenbelt gewaardeerd wordt lieten de zusters en de leerlingen van de school vanmiddag in gebouw „Pax” duidelijk blijken.

HET SCHOOLVOETBALTEAM VAN DE SINT JOANNESSCHOOL 1956

Finale Schoolvoetbaltoernooi Ouder-Amstel

Wisselbeker definitief naar
R.K. school-Duivendrecht

1956

Op zaterdag 9 juni en 16 juni j.l. vonden de schoolvoetbalwedstrijden op de gemeentelijke sportterreinen te Ouderkerk plaats.

Aan dit toernooi werd deelgenomen door zes scholen uit Ouderkerk en Duivendrecht. De elftallen van deze scholen moesten elkaar in een „halve competitie” eenmaal ontmoeten.

Nadat de wedstrijden van de 1e zaterdag voorbij waren, kon worden vastgesteld, dat de eindstrijd zou gaan tussen de twee R. K. Scholen van Ouderkerk en Duivendrecht, met als derde concurrent de Chr. School te Ouderkerk.

Als eerste inzet voor de wisselbeker kwam de wedstrijd Chr. School-Ouderkerk tegen de R.K. School-Ouderkerk. In deze zeer spannende wedstrijd wist de R.K. School de leiding te nemen, maar nog voor rust kwam de gelijkmaker, zodat de spanning in de tweede helft zeer toenam. De R.K. School voelde het gevaar, dat de wisselbeker aan een zijden draadje kwam te hangen, en zette alles op alles voor de overwinning. Hierdoor kwamen ze sterk in de meerderheid, maar de achterhoede van de Chr. School wist behoorlijk van opruimen en zodoende eindigde deze wedstrijd in een gelijk spel.

Alvorens de belangrijke wedstrijd tussen de R.K. Scholen van Ouderkerk en Duivendrecht plaats vond, was er nog een tussenwedstrijd van de O.L. School-N.-Amstel en de R.K. School te Duivendrecht, welke volgens de normale verwachtingen door Duivendrecht makkelijk gewonnen zou worden. Het liep echter anders. De R.K. School-Duivendrecht moest alles op alles zetten om een kleine 1-0 overwinning uit het vuur te slepen.

Hierna volgde nog een wedstrijd tussen de O.L. School-Ouderkerk en de Chr. School-Duivendrecht, waarbij de O.L. School met een 1-0 overwinning uit de bus kwam. Hierbij mag nog vermeld worden de speciaal voor de O.L. School-Ouderkerk vervaardigde sportkleding, hetgeen een zeer frisse indruk maakte; de scheidsrechters en schoolsportcommissie zouden

het een zeer grote winst vinden, als enkele andere scholen, die ook nog met gelijke kostuumkleuren kampen, hieraan een voorbeeld zouden kunnen nemen.

Daarnaast kan hier nog vermeld worden het opvallend prima keeperswerk van de keeper van de Chr. School-Duivendrecht.

Om de beker

Daarna volgde de belangrijke wedstrijd tussen de R.K. School Ouderkerk en de R.K. School Duivendrecht. Werd deze wedstrijd door Ouderkerk gewonnen, dan had zij de wisselbeker veroverd, maar speelde zij gelijk of werd de wedstrijd verloren, dan ging de wisselbeker naar Duivendrecht en tevens definitief, aangezien zij de wisselbeker reeds vier maal had veroverd.

De Duivendrechtters hadden aan een gelijk spel voldoende en speelden dan ook dienovereenkomstig sterk teruggetrokken. Fel werd aan beide zijden gestreden voor de overwinning en de toekijkende schooljeugd moedigde de spelers enthousiast aan. Ouderkerk was over het algemeen wel meer in de meerderheid, maar door stug te verdedigen wist Duivendrecht doelpunten te voorkomen en kon zij bij het eindsignaal juichend het veld verlaten.

Tot slot vond de prijsuitreiking plaats door de voorzitter van de schoolsportcommissie, de heer J. de Vries, die met enige toepasselijke woorden de prijzen uitreikte en dank bracht aan de dames die zorgden, dat er in de cantine een verfrissing te verkrijgen was, aan de heren-scheidsrechters en de organisatoren van deze wedstrijden. Spr. memoreerde het feit, dat de R.K. School-Duivendrecht nu vijfmaal in totaal de wisselbeker had veroverd, zodat de penningmeester van de schoolsportcommissie de financiële moeilijkheden weer zag vergroot, doordat er een nieuwe wisselbeker aangeschaft moet worden. Misschien zijn er nog enkele jeugdminnende mensen of ondernemingen, die hierin willen voorzien, zij zijn altijd welkom!

(De directie van het Ouderkerks Weekblad stelt een nieuwe wisselbeker gaarne beschikbaar. Red.)

VOETBALTEAM ST. JOANNESCHOOL VERLAAT JUICHEND HET VELD

**1956: HET VOETBALTEAM VAN DE ST. JOANNESCHOOL DAT DE
WISSELBEKER BINNEN SLEEPTE**

HIERONDER EEN HULDEBLIJK

HULDE aan de winnaars!

Eindelijk is de beker definitief in ons bezit gekomen. Het is een bijzondere prestatie geweest van dit elftal, bestaande uit Igi Vermeulen, Wim Weenink, Jan van Rossum, Henny Broodbakker, Corry Meulenbelt, Benny van Rossum, Louis v. d. Wel, Kees v. d. Hulst, Jantje Schelling, Guus Grave en v. d. Wel, dat zwakker was dan de voorgaande jaren, deze krachttoer uit te halen.

In de eerste wedstrijd tegen de openbare school Ouderkerk dat met tien man speelde, was het geen overtuigende overwinning 2—0. In de tweede wedstrijd tegen Christelijke School Ouderkerk speelde onze jongens in grootse vorm. De Christelijke School had een zeer goede ploeg van voetballers en was, volgens ondergetekende, de ploeg welke de meeste aanspraak op de beker zou doen. Maar gezegd, onze jongens waren bijzonder goed. Zij hadden alle goede raadgevingen in hun oren geknoopt en speelde volgens plan. Goed over de vleugels, flink open spel en in iedere stand schietend. Uit één van de vele aanvallen wist Kees v. d. Hulst een keurig doelpunt van twintig meter afstand te maken. En even later wist onze benjamin Jantje Schelling, leerling uit de derde klas, de tegenpartij de genadeslag toe te brengen om de teruggekomen bal van de lat, uit een schot van Kees, op te vangen en in het lege doel te plaatsen. Met deze stand ging de rust in 2—0.

Na de rust van hetzelfde laken een pak. De jongens bleven goed op de bal zitten en de tegenpartij kreeg geen kans om hun spel te ontplooien. Toch kwam de Christelijke School nog aan een doelpunt. Uit een vrije schap, op de rand van het strafschopgebied, werd de bal oerhard ingekogeld. Onze voorsprong werd niet meer in gevaar gebracht en zo werd er een keurige overwinning behaald.

De heer Meulenbelt was zó in de wolken met deze uitslag, dat hij een rondje limonade weg gaf. Want hij had deze wedstrijd nogal donker ingezien. Maar nu begonnen er mogelijkheden voor te doen. „De Beker”. Maar er moest nog een wedstrijd die dag gespeeld worden en wel tegen onze oude rivalen Christelijke School Duivendrecht De „Derby”. In deze wedstrijd kwam tot uiting de zware bepaling uit het toernooi, dat men het elftal niet mocht veranderen en eindigen moest, zo men bij het begin van de middag begonnen waren.

De vermoedheid begon bij verschillende spelers, welke fisiek niet zo sterk waren, een woordje mee te spreken. Vooral na de zware voorgaande wedstrijd. Ondanks dat wij met drie reserves van huis gegaan waren, mochten zij jammerlijk niet hun steentje bijdragen.

Ik heb hier nog een aanmerking op gemaakt. Maar bepalingen worden gemaakt door de gemakte of door opgedane ervaringen. Er moet gebeurd zijn dat plotseling een school tot de kanshebbers kwam en dan hun elftal begonnen te versterken van spelers welke geen interesse of welke oorzaak dan ook, niet wenste mede te spelen en dan verrassend komen opduiken om dan één van de laatste wedstrijden mede te spelen. Het is hierom begrijpelijk dat hiertegen gewaakt moet worden en voor een sportieve afloop. Alzo begonnen onze jongens de laatste wedstrijd van die dag. Het duurde wel een vol kwartier voordat men tegen dit zwak elftal konden doelpunten. Kees zorgde hiervoor. Na de rust wist Jantje Schelling al zijn krachten te verzamelen om nummer twee in de touwen te jagen. De vermoedheid tekende zich nu duidelijk af. Behalve onze tank en onvermoeibare Corry Meulenbelt welke overal was, waar gevaar daagde en als halfspeler de bal maar steeds naar voren joeg en uiteindelijk mee naar voren trok om nog twee doelpunten aan de score toe te voegen.

Zo trokken wij tevreden met kapelaan en zuster Mariska huiswaarts, met drie gewonnen wedstrijden. Maar tussen de bedrijven door hadden wij de R.K. School Ouderkerk aan de gang gezien, waar wij ook diep respect voor hadden. Een zeer sterke achterhoede, met twee Ambonezen in de voorhoede als zeer gevaarlijke schutters, met een razende snelheid. Maar deze zorg was pas voor zaterdag 17 juni.

Wij hadden intussen de mogelijkheden uitgeknobbeld, hoe de wedstrijd er eventueel tegen R.K. Ouderkerk, de plaatselijke rivaliteit zou verlopen. En wij namen genoegen met een gelijk spel tussen beide clubs en werkelijk zo is het gegaan ook.

In een strijd waar alles gegeven werd scoorde beide ploegen in een zeer goede wedstrijd, éénmaal 1—1.

Maar onze beker kwam nog aan een zijden draadje te hangen omdat wij tegen Nieuwer Amstel niet verder konden komen dan 1—0. In een slechte wedstrijd, R.K. School Ouderkerk en vele anderen waren overtuigd dat dit elftal uit Duivendrecht in de finale vermorzeld zou worden en ogenschijnlijk hadden zij gelijk.

Maar in het kleedlokaal van onze jongens gebeurde het. Stil en terneergeslagen luisterde zij naar de heer Meulenbelt, maar even later... Met laaiende geestdrift en vastberadenheid togen zij het veld op om slag te leveren. Een slag welke niet te beschrijven is. De achterhoede met stoere vechters als J. v. Rossum, W. Weenink en H. Broodbakker en hun doelman Egi Vermeulen lieten zien wat zij waard waren en stonden als een rots in de branding. De bewakers van de snelle vleugelspeler Corry Meulenbelt en Guus Grave gromde en vochten als terriers om de bal. Kees, onze aanvoerder, zag men overal waar gevaar dreigde en Jantje Schelling en de twee neven v. d. Wel loerden op hun kans om de achterhoede te verschalken, welke maar heel sporadisch voorkwamen. Maar met dit alles verstreek de tijd en kwam het einde met een gelijk spel 0-0. En waren onze jongens ongeslagen kampioen. Opgetogen vlogen wij elkander om de hals en werd er een stuk weggeslikt. Het was nu werkelijkheid geworden. De beker, waar zoveel scholen hun ogen op gericht hadden werd nu definitief eigendom van de Joannesschool en daar kan zuster Mariska met trots steeds weer op terugzien.

J. M.

1956